Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

22. oktober 2026 *

»Præjudiciel forelæggelse – miljø – direktiv 92/43/EØF – bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter – særligt beskyttede områder – artikel 6, stk. 3 – passende vurdering af virkningerne af en plan eller et projekt, der kan påvirke en beskyttet lokalitet under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne lokalitet – undtagelse af visse kategorier af aktiviteter, planer eller projekter fra kravet om at foretage en passende vurdering«

I sag C-548/25,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Raad voor Vergunningsbetwistingen (domstol i sager om forvaltningsretlige tilladelser, Belgien) ved afgørelse af 31. juli 2025, indgået til Domstolen den 14. august 2025, i sagen

Dryade vzw

mod

Stad Peer ved College van burgemeester en schepenen,

procesdeltager:

X vvzrl,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, I. Jarukaitis, og dommerne R. Frendo, N. Jääskinen, M. Condinanzi og A. Kornezov (refererende dommer),

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: V. Di Bucci,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Dryade vzw ved advocaat M. Van de Poel,

* Processprog: nederlandsk.

– den belgiske regering ved S. Baeyens, P. Cottin og C. Pochet, som befuldmægtigede, bistået af advocaten N. Dewulf, G. Schaiko og B. Schelstraete,

– Europa-Kommissionen ved N. Ruiz García og F. van Schaik, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT 1992, L 206, s. 7, herefter »habitatdirektivet«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Dryade vzw, der er en nonprofitorganisation, og Stad Peer (byen Peer, Belgien), repræsenteret ved College van burgemeester en schepenen (kommunalbestyrelse), vedrørende en sag, som denne organisation har anlagt med påstand om annullation af en afgørelse truffet af denne by, hvorved en anmeldelse om indvinding af grundvand blev taget til efterretning.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Habitatdirektivets artikel 2 bestemmer følgende:

»1. Formålet med dette direktiv er at bidrage til at sikre den biologiske diversitet ved at bevare naturtyperne samt de vilde dyr og planter inden for det af medlemsstaternes område i Europa, hvor traktaten finder anvendelse.

2. De foranstaltninger, der træffes efter dette direktiv, tager sigte på at opretholde eller genoprette en gunstig bevaringsstatus for naturtyper samt vilde dyre- og plantearter af fællesskabsbetydning.

[...]«

4 Habitatdirektivets artikel 6, stk. 2 og 3, har følgende ordlyd:

»2. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne i de særlige bevaringsområder samt forstyrrelser af de arter, for hvilke områderne er udpeget, for så vidt disse forstyrrelser har betydelige konsekvenser for dette direktivs målsætninger.

3. Alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn

til bevaringsmålsætningerne for denne. På baggrund af konklusionerne af vurderingen af virkningerne på lokaliteten, og med forbehold af stk. 4, giver de kompetente nationale myndigheder først deres tilslutning til en plan eller et projekt, når de har sikret sig, at den/det ikke skader lokalitetens integritet, og når de – hvis det anses for nødvendigt – har hørt offentligheden.«

Belgisk ret

5 Artikel 36b, stk. 3 og 4, i decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (dekret om naturbevaring og det naturlige miljø) af 21. oktober 1997 (*Belgisch Staatsblad*, 10.1.1998, s. 599) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »naturdekretet«), der har til formål at gennemføre habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, i belgisk ret, fastsætter følgende:

»Stk. 3. En aktivitet, der kræver tilladelse, eller en plan eller et program, der i sig selv eller i forbindelse med en eller flere eksisterende eller foreslåede aktiviteter, planer eller programmer kan forårsage en væsentlig forringelse af et særligt bevaringsområdes naturlige karakteristika, uden at denne aktivitet, der kræver tilladelse, denne plan eller dette program har en direkte forbindelse med eller er nødvendig for forvaltningen af et område i det pågældende særlige bevaringsområde, skal underkastes en passende vurdering for så vidt angår de væsentlige indvirkninger på det særlige bevaringsområde.

[...]

Stk. 4. Den myndighed, der skal træffe afgørelse om en ansøgning om tilladelse, en plan eller et program, kan kun give tilladelsen eller godkende planen eller programmet, såfremt planen eller programmet for gennemførelse af den pågældende aktivitet ikke væsentligt skader de omhandlede særlige bevaringsområders integritet. Den kompetente myndighed sikrer altid ved fastsættelse af betingelser, at der ikke kan forekomme nogen væsentlig forringelse af et de naturlige karakteristika for et særligt bevaringsområde.«

6 Bilag 1 til besluit van de Vlaamse regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (den flamske regerings bekendtgørelse om almindelige og sektorspecifikke bestemmelser for miljøbeskyttelsesområdet) af 1. juni 1995 (*Belgisch Staatsblad*, 31.7.1995, s. 20526) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »Vlarem«), angiver bl.a., hvilke virksomheder og bedrifter der kræver tilladelse, og hvilke virksomheder og aktiviteter der kun er underlagt en anmeldelsespligt. Virksomheder og aktiviteter, der er klassificeret i klasse 1 og 2, kræver tilladelse, mens virksomheder og aktiviteter, der er klassificeret i klasse 3, kun er underlagt en anmeldelsespligt.

7 I henhold til afsnit 53.8, punkt 1, litra a), i dette bilag 1 henhører brøndboringer til indvinding af grundvand og andre former for indvinding af grundvand end dem, der er omhandlet i afsnit 53.1-53.7 og 53.12 i bilaget, med en samlet volumen på 5 000 kubikmeter (m^3) pr. år eller derunder, og hvor alle brønde har en dybde, der er mindre end eller lig med den lokalitetsspecifikke dybde, således som det fremgår af det kort, der er gengivet i bilag 2b til Vlarem, og som ikke henhører under afsnit 53.8, punkt 1, litra c), under klasse 3.

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

8 Den 13. november 2023 indgav X vvzrl til byen Peer en anmeldelse om et projekt til drift af et anlæg til grundvandsindvinding med en dybde på 60 meter samt en maksimal volumen på 175 m^3 pr. dag og 5 000 m^3 pr. år. Dette projekt, der henhører under klasse 3 som omhandlet i bilag 1 til Vlarem, befinder sig ca. 425 meter fra lokaliteten »Abeek med omkringliggende sumpområder«, der er betegnet som et særligt bevaringsområde i overensstemmelse med habitatdirektivet.

9 Selskabet X vedlagde sin anmeldelse en »passende vurdering/en grundigere miljøundersøgelse«, hvori det blev konkluderet, at der ikke forelå nogen forventet negativ indvirkning på det pågældende særlige bevaringsområde. Ifølge dette selskab er det i hovedsagen omhandlede anlæg placeret 201 meter fra den nærmeste indvinding af grundvand, der er beliggende i samme grundvandsmagasin. Desuden er den radius, inden for hvilken grundvandsniveauet vil falde med 1 centimeter (cm) som følge af gennemførelsen af dette projekt, 137 meter. Ifølge det nævnte selskab vil projektet derfor ikke have nogen indvirkning på den nævnte indvinding af grundvand og dermed ingen væsentlig negativ indvirkning på dette særlige bevaringsområde.

10 Ved afgørelse af 24. november 2023 tog byen Peer denne anmeldelse til efterretning og konstaterede, at risiciene for den eksterne sikkerhed samt generne og indvirkningerne på miljø, vand, natur og mennesker uden for det nævnte projekt kunne begrænses til et acceptabelt niveau, under forudsætning af at de betingelser, der var fastsat i denne afgørelse, vedrørende bl.a. den sparsommelige anvendelse af det indvundne grundvand og begrænsningen af den pågældende grundvandsindvinding til en periode på højst ti år, blev overholdt.

11 Dryade anlagde sag med påstand om annullation af den nævnte afgørelse ved Raad voor Vergunningsbetwistingen (domstol i sager om forvaltningsretlige tilladelser, Belgien), som er den forelæggende ret.

12 For denne ret har denne organisation i det væsentlige gjort gældende, at det omhandlede projekt er omfattet af habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, og at det derfor skulle underkastes en passende vurdering. Ifølge Dryade kan den vurdering, der er vedlagt den anmeldelse, som er nævnt i denne doms præmis 9, imidlertid ikke anses for at udgøre en sådan »passende« vurdering, eftersom den er ufuldstændig og utilstrækkelig.

13 Ifølge den nævnte organisation er kriteriet om den radius, hvor grundvandsniveauet falder med 1 centimeter, som selskabet X har henvist til for at konkludere, at projektet ikke har væsentlige negative virkninger, fejlagtigt og er ikke baseret på noget videnskabeligt grundlag. Desuden blev de kumulative virkninger af de fire andre steder for indvinding af grundvand, der er beliggende inden for det i hovedsagen omhandlede særlige bevaringsområde, som ligger omkring det pågældende indvindingssted, ikke taget i betragtning. Dryade er i øvrigt af den opfattelse, at den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning udgør en ukorrekt gennemførelse af habitatdirektivets artikel 6, stk. 3.

14 Selskabet X har for den forelæggende ret gjort gældende, at forpligtelsen til at foretage en passende vurdering i henhold til denne lovgivning kun finder anvendelse på projekter, der kræver tilladelse, og ikke på projekter, der blot er underlagt en anmeldelsespligt, såsom det i hovedsagen omhandlede projekt.

15 Den forelæggende ret har anført, at en række byplanlægningsprojekter og klassificerede aktiviteter, der tidligere i henhold til national ret var omfattet af en forpligtelse til at indhente en tilladelse, nu blot er underlagt en anmeldelsespligt. Ifølge denne ret er det i hovedsagen omhandlede projekt, for så vidt som det i henhold til afsnit 53.8, punkt 1, litra a), i bilag 1 til Vlarem henhører under klasse 3, således udelukkende underlagt en anmeldelsespligt. Det falder derfor ikke ind under anvendelsesområdet for naturdekretets artikel 36b, stk. 3 og 4, som kun finder anvendelse på aktiviteter, der kræver tilladelse. I henhold til disse bestemmelser er det imidlertid kun disse sidstnævnte aktiviteter, der skal underkastes en passende vurdering, når de hver for sig eller i forbindelse med en eller flere eksisterende eller foreslåede aktiviteter, planer eller programmer kan forårsage en væsentlig forringelse af et særligt bevaringsområdes naturlige karakteristika. Projekter, der blot er underlagt en anmeldelsespligt, er således fritaget for forpligtelsen til at foretage en passende vurdering, selv når de kan forårsage en sådan forringelse.

16 Den forelæggende ret har anført, at den flamske lovgiver således systematisk har fritaget projekter, der er underlagt en anmeldelsespligt på grundlag af forud fastsatte kriterier eller grænseværdier, for forpligtelsen til at foretage en passende vurdering. Ifølge den forelæggende ret synes disse kriterier og grænseværdier ikke at være baseret på videnskabelige undersøgelser, der gør det muligt at fjerne enhver tvivl om, at sådanne projekter ikke kan forårsage en væsentlig forringelse af et særligt bevaringsområdes naturlige karakteristika.

17 På denne baggrund har Raad voor Vergunningsbetwistingen (domstol i sager om forvaltningsretlige tilladelser) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er [habitatdirektivets] artikel 6, stk. 3, [...] til hinder for en lovgivningsmæssig ordning, hvorefter projekter, for hvilke der ikke kræves en bevilling, godkendelse eller tilladelse, men kun en anmeldelse, såsom mindre grundvandsudvindingsprojekter, ikke undergives en forpligtelse til at gennemføre en vurdering af indvirkningerne, selv hvis disse projekter kan forårsage væsentlig skade på et særligt bevaringsområdes integritet?«

Om det præjudicielle spørgsmål

18 Med spørgsmålet ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, der fritager visse kategorier af planer eller projekter for forpligtelsen til at foretage en passende vurdering på grundlag af kriterier og grænseværdier, der er fastsat på forhånd, når disse kriterier og grænseværdier ikke gør det muligt at udelukke, at enhver plan eller ethvert projekt, der henhører under disse kategorier, i sig selv eller i forbindelse med andre planer eller projekter kan have væsentlig indvirkning på et særligt bevaringsområde.

19 Indledningsvis skal det erindres, at habitatdirektivets artikel 6 pålægger medlemsstaterne en række forpligtelser og særlige procedurer, der, således som det fremgår af dette direktivs artikel 2, stk. 2, skal sikre opretholdelse eller i givet fald genopretning af en gunstig bevaringsstatus for naturtyper samt vilde dyre- og plantearter af fællesskabsbetydning med henblik på at opfylde det mere generelle formål, der forfølges med det nævnte direktiv, nemlig at sikre et højt niveau af beskyttelse af miljøet for så vidt angår de lokaliteter, der er beskyttet i henhold til dette direktiv (dom af 29.7.2019, Inter-Environnement Wallonie og Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen, C-411/17, EU:C:2019:622, præmis 116 og den deri nævnte retspraksis).

20 I denne sammenhæng fastsætter habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, en procedure for vurdering med henblik på ved hjælp af en forudgående kontrol at sikre, at en plan eller et projekt, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendigt for lokalitetens forvaltning, men som kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, alene godkendes, såfremt denne plan eller dette projekt ikke skader lokalitetens integritet (dom af 15.6.2023, Eco Advocacy, C-721/21, EU:C:2023:477, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

21 Denne artikel 6, stk. 3, sondrer mellem to faser i den vurderingsprocedure, som bestemmelsen foreskriver.

22 Den første fase, der fremgår af bestemmelsens første punktum, kræver af medlemsstaterne, at de foretager en vurdering af en plans eller et projekts virkninger på en beskyttet lokalitet, når der er en sandsynlighed for, at planen eller projektet vil kunne påvirke den omhandlede lokalitet væsentligt. Den anden fase, der er omhandlet i bestemmelsens andet punktum, og som tidsmæssigt ligger efter den nævnte vurdering, indebærer, at der kun kan gives tilladelse til planen eller projektet, hvis planen eller projektet ikke skader den berørte lokalitets integritet, medmindre andet følger af habitatdirektivets artikel 6, stk. 4 (dom af 15.6.2023, Eco Advocacy, C-721/21, EU:C:2023:477, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis), som ikke er relevant i forbindelse med den foreliggende sag.

23 I denne henseende fremgår det af fast retspraksis, at det i habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, fastsatte krav om en vurdering med hensyn til en plans eller et projekts virkninger er betinget af, at der er en sandsynlighed eller en risiko for, at planen eller projektet påvirker den omhandlede lokalitet væsentligt. Navnlig henset til forsigtighedsprincippet skal en sådan risiko anses at foreligge, når det ikke på grundlag af den bedste videnskabelige viden på området kan udelukkes, at nævnte plan eller projekt kan påvirke den omhandlede lokalitet væsentligt. Bedømmelsen af risikoen skal foretages bl.a. i lyset af den i en sådan plan eller et sådant projekt omhandlede lokalitets særlige kendetegn og miljømæssige vilkår (dom af 15.6.2023, Eco Advocacy, C-721/21, EU:C:2023:477, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

24 Det følger af fast retspraksis, at en vurdering af en plans eller et projekts virkning indebærer, at alle de aspekter af denne plan eller dette projekt, som i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter vil kunne påvirke bevaringsmålsætningen for den beskyttede lokalitet, skal identificeres før godkendelsen heraf under hensyn til den bedste viden på området. Denne vurdering må ikke medføre lakuner og skal indeholde fuldstændige, præcise og endelige konstateringer og konklusioner, der kan fjerne enhver rimelig videnskabelig tvivl for så vidt angår virkningerne af de arbejder, som var påtænkt på det pågældende beskyttede område (jf. i denne retning dom af 15.6.2023, Eco Advocacy, C-721/21, EU:C:2023:477, præmis 38 og 39 og den deri nævnte retspraksis).

25 I denne forbindelse har Domstolen fastslået, at habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, første punktum, som hovedregel kræver en individuel vurdering af planer og projekter (dom af 7.11.2018, Coöperatie Mobilisation for the Environment m.fl., C-293/17 og C-294/17, EU:C:2018:882, præmis 94).

26 Domstolen har navnlig fastslået, at muligheden for i henhold til national lovgivning generelt at undtage visse aktiviteter fra kravet om en vurdering af virkningen på den omhandlede lokalitet ikke kan sikre, at disse aktiviteter ikke skader denne lokalitets integritet (dom af 26.5.2011, Kommissionen mod Belgien, C-538/09, EU:C:2011:349, præmis 41 og 42).

27 Følgelig har en medlemsstat i henhold til habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, første punktum, i princippet ikke adgang til systematisk og generelt at undtage virkningerne fra visse kategorier af planer eller projekter på de beskyttede områder fra vurderingspligten på grundlag af den pågældende form for aktivitet eller ved indførelse af en erklæringsordning (dom af 26.5.2011, Kommissionen mod Belgien, C-538/09, EU:C:2011:349, præmis 45).

28 Det er kun som en undtagelse fra denne generelle regel, at en medlemsstats anvendelse af en erklæringsordning, som fritager visse kategorier af planer eller projekter fra forpligtelsen til at foretage en passende vurdering af deres virkninger på en beskyttet lokalitet, kan komme i betragtning, dog på betingelse af at det godtgøres, at de gældende nationale bestemmelser med sikkerhed gør det muligt på grundlag af objektive kriterier at udelukke, at enhver plan eller ethvert projekt, der er undergivet denne ordning, påvirker en beskyttet lokalitet væsentligt, i sig selv eller i forbindelse med andre planer eller projekter (jf. i denne retning dom af 26.5.2011, Kommissionen mod Belgien, C-538/09, EU:C:2011:349, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

29 I det foreliggende tilfælde har den forelæggende ret anført, at naturdekretets artikel 36b, stk. 3, kun fastsætter en forpligtelse til at foretage en passende vurdering i forhold til de aktiviteter, der er underlagt krav om tilladelse, og som kan forårsage en væsentlig forringelse af et særligt bevaringsområdes naturlige karakteristika. Ifølge denne ret fritager den flamske lovgiver således systematisk visse kategorier af projekter, der blot er underlagt en anmeldelsespligt, og som er defineret på grundlag af de kriterier eller grænseværdier, der er fastsat i den gældende nationale lovgivning, for kravet om, at der skal foretages en passende vurdering.

30 Hvad navnlig angår projekter til indvinding af grundvand fremgår det af denne nationale lovgivning, at disse er inddelt i tre forskellige klasser i det væsentlige på grundlag af deres volumen, dybde og pumpesystem for den pågældende brønd, og at det alene er de projekter, der henhører under klasse 1 og 2, der kræver tilladelse og dermed er underlagt forpligtelsen om, at der skal foretages en passende vurdering i henhold til habitatdirektivets artikel 6, stk. 3. Brøndboringer, der ligesom det i hovedsagen omhandlede projekt henhører under klasse 3, er blot underlagt en simpel anmeldelsespligt og er derfor fritaget for forpligtelsen til at foretage en passende vurdering.

31 Det skal derfor undersøges, om sådanne kriterier og grænseværdier i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 23-28, på grundlag af objektive forhold gør det muligt at udelukke, at enhver plan eller ethvert projekt, der er omfattet af den i hovedsagen omhandlede ordning, påvirker en beskyttet lokalitet væsentligt, enten i sig selv eller i forbindelse med andre planer eller projekter.

32 I denne henseende skal det i første række påpeges, at et projekt med selv begrænsede dimensioner i sig selv eller i forbindelse med andre planer eller projekter kan have væsentlig indvirkning på miljøet, når det placeres på et sted, hvor miljøfaktorerne, som f.eks. fauna og flora, jordbund, vand, klima eller kulturarv, kan påvirkes ved den mindste ændring (dom af 26.5.2011, Kommissionen mod Belgien, C-538/09, EU:C:2011:349, præmis 55).

33 I den specifikke sammenhæng, hvor der er tale om projekter vedrørende vandforbrug har Domstolen allerede haft lejlighed til at fastslå, at den omstændighed, at der er tale om et forbrug, der omfatter beskedne vandmængder, ikke i sig selv kan udelukke, at visse tilfælde af vandanvendelse kan påvirke en beskyttet lokalitet væsentligt. Selv hvis det antages, at en sådan

vandanvendelse ikke har væsentlig indvirkning på en vandmasses tilstand, følger det ikke heraf, at det heller ikke kan påvirke de nærliggende beskyttede områder væsentligt (dom af 10.1.2006, Kommissionen mod Tyskland, C-98/03, EU:C:2006:3, præmis 44).

34 En medlemsstat kan således ikke anse for givet, at kategorier af planer eller projekter, der defineres ud fra arten af aktivitet og omfanget af de pågældende aktiviteter, pr. definition alene vil have en ubetydelig indvirkning på beskyttede lokaliteter (jf. i denne retning dom af 26.5.2011, Kommissionen mod Belgien, C-538/09, EU:C:2011:349, præmis 56).

35 Med forbehold for den efterprøvelse, som det tilkommer den forelæggende ret at foretage, fremgår det i anden række ikke, at de kriterier og grænseværdier, der er fastsat i den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning, med henblik på anvendelsen af den undtagelse, som denne lovgivning fastsætter, gør det muligt at tage hensyn til eventuelle andre planer eller projekter, navnlig dem, der vedrører en bestemt beskyttet lokalitet, eller som er beliggende i nærheden af det pågældende område, samt deres eventuelle kumulative virkninger på denne lokalitet. Disse kriterier og grænseværdier henviser nemlig alene til den pågældende plans eller det pågældende projekts karakteristika.

36 Som det udtrykkeligt fremgår af ordlyden af habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, finder denne bestemmelse anvendelse på planer eller projekter, der »i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter« kan påvirke en beskyttet lokalitet væsentligt. Denne bestemmelse har således ligeledes til formål at forebygge forringelse af levesteder, der kan følge af kumulative virkninger af flere planer eller projekter, herunder planer eller projekter af begrænset betydning, men som kan gennemføres samtidigt på eller i nærheden af den samme beskyttede lokalitet.

37 Under disse omstændigheder fremgår det, med forbehold af den efterprøvelse, som det påhviler den forelæggende ret at foretage, at de kriterier og grænseværdier, der er fastsat i den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning, ikke gør det muligt at udelukke, at enhver plan eller ethvert projekt, der er omfattet af den ordning, der er fastsat i denne lovgivning, og som er fritaget for forpligtelsen til at foretage en passende vurdering, i sig selv eller i forbindelse med andre planer eller projekter kan påvirke en beskyttet lokalitet væsentligt.

38 Denne konklusion afkræftes ikke af den belgiske regerings argumenter om for det første, at andre nationale bestemmelser, navnlig dem, der er vedtaget i henhold til habitatdirektivets artikel 6, stk. 2, kan afhjælpe den manglende forpligtelse til at foretage en passende vurdering i forhold til planer eller projekter, der blot er underlagt en anmeldelsespligt, selv om de kan påvirke en beskyttet lokalitet væsentligt, for det andet, at de kompetente administrative myndigheder kan afvise at tage en anmeldelse til efterretning eller knytte visse betingelser til deres afgørelser, og, for det tredje, at nationale strafferetlige bestemmelser finder anvendelse i tilfælde af udførelse af aktiviteter, der er underlagt en anmeldelsespligt, når disse kan have en væsentlig indvirkning på et særligt bevaringsområde.

39 I denne henseende skal det for det første bemærkes, at selv om habitatdirektivets artikel 6, stk. 2 og 3, udgør et sammenhængende hele med hensyn til bevaringsmålsætningerne i direktivet, for så vidt som disse bestemmelser har til formål at sikre samme beskyttelsesniveau for naturtyper og levesteder for arterne (jf. i denne retning dom af 12.4.2018, People Over Wind og Sweetman, C-323/17, EU:C:2018:244, præmis 24), forholder det sig ikke desto mindre således, at de har et andet formål. Artikel 6, stk. 2, fastsætter nemlig en forpligtelse til generel beskyttelse, der består i at undgå forringelser samt forstyrrelser, der kan få væsentlige virkninger med hensyn til det nævnte direktivs målsætninger, mens artikel 6, stk. 3, fastsætter en vurderingsprocedure, der ved

hjælp af en forudgående kontrol har til formål at sikre, at en plan eller et projekt, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendig for den pågældende lokalitets forvaltning, men som kan påvirke lokaliteten væsentligt, kun tillades, for så vidt som den/det ikke skader lokalitetens integritet (jf. i denne retning dom af 7.9.2004, Waddenvereniging og Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, EU:C:2004:482, præmis 38). Den nævnte artikels stk. 2 og 3 har således forskellig rækkevidde og må derfor ikke forveksles, idet deres respektive effektive virkning ellers ville blive bragt i fare.

40 Det følger heraf, at vedtagelsen af nationale foranstaltninger i henhold til habitatdirektivets artikel 6, stk. 2, ikke gør det muligt at fastslå, at de krav, der følger af dette direktivs artikel 6, stk. 3, er opfyldt.

41 For det andet er det tilstrækkeligt at bemærke, således som det er anført i denne doms præmis 22, at administrationens kompetence til at afslå at gennemføre en plan eller et projekt eller til at knytte betingelser til godkendelsen af denne plan eller dette projekt henhører under den anden fase, der er omtalt i den nævnte præmis 22, og som er omhandlet i habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, andet punktum, og er derfor ikke relevant i forbindelse med den første fase, der er nævnt i den nævnte præmis 22, vedrørende betingelserne for den vurdering, der er fastsat i artikel 6, stk. 3, første punktum. Det er imidlertid netop denne første fase, der er genstand for den foreliggende sag.

42 For det tredje fastsætter habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, således som det er anført i nærværende doms præmis 20 og 39, en vurderingsprocedure, der er baseret på en forudgående kontrol. Den mulighed, der er fastsat i national ret, for at pålægge sanktioner, herunder strafferetlige sanktioner, når forbuddet mod at udøve aktiviteter, der er underlagt en anmeldelsespligt, og som har en væsentlig indvirkning på et særligt bevaringsområde, ikke overholdes, er derfor ligeledes uden relevans.

43 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, der fritager visse kategorier af planer eller projekter for forpligtelsen til at foretage en passende vurdering på grundlag af kriterier og grænseværdier, der er fastsat på forhånd, når disse kriterier og grænseværdier ikke med sikkerhed gør det muligt på grundlag af objektive forhold at udelukke, at disse planer eller projekter i sig selv eller i forbindelse med andre planer eller projekter har væsentlig indvirkning på et særligt bevaringsområde.

Sagsomkostninger

44 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, der fritager visse kategorier af planer eller projekter for forpligtelsen til at foretage en passende vurdering på grundlag af kriterier og grænseværdier, der er fastsat på forhånd, når disse kriterier og grænseværdier ikke med sikkerhed gør det muligt på grundlag af objektive forhold at udelukke, at disse planer eller projekter i sig selv eller i forbindelse med andre planer eller projekter har væsentlig indvirkning på et særligt bevaringsområde.

Underskrifter